

Tuần Báo Vô Vi

18 tháng 9 năm 2016

Số 308

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Thương tình là phải thương làm sao ?
2. Nơi nào thanh tịnh nhứt của bộ đầu ?
3. Sự thanh tịnh đồng nhứt có thể đem lại sự hòa bình hay không ?
4. Liên hệ luồng điện cái của càn khôn vũ trụ thì phải liên hệ làm sao ?
5. Nguyên do gì hiểu được tâm trạng của người ở xa ?
6. Luồng điện tương giao là sao ?
7. Hành trang tâm lý mang theo bằng cách nào ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Atlantic city, 28/11/98 7 : 15 AM 1) Hỏi: <i>Thương tình là phải thương làm sao ?</i> Đáp: Thừa thương tình là phải dần thân trong khổ, thì mới rõ sự liên hệ giữa tình người và tình người, thức tâm mới phát triển tâm từ bi, bằng lòng tha thứ và thương yêu thì mới rõ giá trị thương tình liên hệ cùng Trời Đất. Ở trên đời này chỉ có Trời Đất và Đạo liên hệ với nhau không ngừng nghỉ. Kệ : Thương tình liên hệ triển miên tịnh Giá trị thâm sâu rõ chính mình Liên hệ không ngừng trong mỗi đạo Thành tâm tu luyện rõ tình xinh.	Montréal, 29/11/98 12 : 00 AM 2) Hỏi: <i>Nơi nào thanh tịnh nhất của bộ đầu ?</i> Đáp: Thừa trung tâm bộ đầu liên hệ với điển giới, nơi đó thanh tịnh và sáng nhất. Kệ : Trung tâm điển giới quang hành tiến Giải tỏa bình an chẳng có phiền Quyển luyện tình Trời không giờ dứt Thâm tu thanh tịnh thật là yên.
Montréal, 30/11/98 7 : 20 AM 3) Hỏi: <i>Sự thanh tịnh đồng nhất có thể đem lại sự hòa bình hay không ?</i> Đáp: Thừa điển tâm hội nhập với thiên giới sáng tỏa toàn thân, ánh sáng sẽ đem lại hòa bình và ổn định. Kệ : Thân hình phát sáng ý càng minh Hiểu điển tâm linh lại giúp mình Quy hội tình người không bỏ ngỡ Thành tâm phục vụ triển tâm linh.	Montréal, 01/12/98 9 : 15 AM 4) Hỏi: <i>Liên hệ luồng điển cái của càn khôn vũ trụ thì phải liên hệ làm sao ?</i> Đáp: Thừa liên hệ luồng điển cái càn khôn vũ trụ, bằng cách hành pháp khai thông đốc mạch, tức là luồng điển căn bản của xương sống thông lên trung tim bộ đầu rút thẳng đi lên. Những chuyện gì bất an hướng tâm nơi đó sẽ giải quyết, khi nóng giận trung tim điển quang sẽ phát sáng, sẽ thấy rõ diệu pháp là tha thứ và thương yêu là giá trị. Kệ : Quy nguyên giếng mối sống an yên Chẳng có buồn phiền vẫn tạo duyên Đời đạo song tu đồng điển tiến Khai tâm mở tánh rõ duyên tiền.
Montréal, 02/12/98 4 : 24 AM 5) Hỏi: <i>Nguyên do gì hiểu được tâm trạng của người ở xa ?</i> Đáp: Thừa thực hành chung pháp thì từ trường phát triển như nhau, đồng điển tương hành tương trợ, rất khó xa cách, từ trường phát triển rất dễ cảm thông. Kệ : Một lòng tu tiến chẳng lòng vòng Phát triển tâm linh chẳng ước mong Cách cảm thần giao không bị động Tình thương đạo đức từ ngoài trong.	Montréal, 03/12/98 2 : 13 AM 6) Hỏi: <i>Luồng điển tương giao là sao ?</i> Đáp: Thừa tu thực hành chung một đường lối sẽ được tương giao trong thanh tịnh, quý mến nhau trong thâm tình cởi mở. Kệ : Chung hành điển giải tiến thân tu Phá chấp giải mê lại giải mù Tâm đạo dồi dào trong tiến hóa Quý yêu muôn loại chẳng mê mù.
Montréal, 04/12/98 7 : 19 AM 7) Hỏi: <i>Hành trang tâm lý mang theo bằng cách nào ?</i> Đáp: Thừa hành trang tâm lý phần hồn mang theo bằng nhân lành hay độc ác. Nhân lành thì hồn sẽ được nhẹ khi lia xác, ngược lại ác trước thì sẽ nặng nề và thâm. Kệ : Nhân quả thành hình muôn trạng thái Nhân lành quả tốt chẳng bị ai Người đời ca tụng không giờ dứt Nhân quả thực hành sống miệt mài.	

MẪU ÁI 24

*“Thương con mẹ vẫn ước mong
Tâm con sáng suốt lòng con vui hòa
Tu thời thế giới một nhà
Ai ai cũng vậy cũng hòa chung vui.”*

Sự mong muốn của tình thương đều tốt đẹp và quý giá, nó lại là một nền an ninh tự doạt của chung nhơn loại.

*“Hiểu mình chẳng giận ghét ai
Thương mình phải ghét sửa sai sửa lầm
Tình thương đời đạo tự tâm
Chính mình phải hiểu chơn tâm nơi nào?”*

Phải tìm cho kỳ được sự thanh tịnh của nội tâm, mới biết được chủ nhơn ông là ai? Tại sao phải đến đây, rồi sẽ về đâu?

*“Xét xem nguyên lý bầu Trời
Tuy thừa nhưng khó tự rời lấy thân
Thiên đình tạo hóa cân phân
Trí thân giam hãm phải cần tiến tu.”*

Nếu không chịu dùng trí ý để tự xét tự tu thì ngàn năm vẫn không thoát khỏi luồng điện đang bao vây của cơ Trời.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 18/4/1971)

Lưu Ý: Bài viết cho mục “Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới” không ngoài mục đích giúp bạn đạo địa phương thông tin tới cộng đồng Vô Vi. Những tin tức này không phản ánh quan điểm của Tuần Báo Vô Vi. Ban Biên Tập Tuần Báo Vô Vi hoàn toàn không chịu trách nhiệm về nội dung của các bài viết này.

TU PHÁP LÝ VÔ VI CÓ CẦN QUY ẮN ?

Quy ắ n có nghĩa là xa lánh cuộc sống bình thường trong đời, để lui về tìm nơi thanh vắng, yên tĩnh như am cốc, đình chùa hoặc hang động sâu thẳm nơi rừng núi xa xôi, hoang dã, hẻo lánh, cô tịch hầu “bế môn” tu luyện một pháp môn nào đó.

Quy ắ n là một hình thức khá phổ biến vào thời xa xưa, những người tu thường hay áp dụng trong việc tu hành rốt ráo của họ. Nhưng hiện nay, điều này hình như không còn hợp thời nữa, đối với đa số đường lối tu hành luyện đạo của các môn phái; nhất là đối với người tu thiền theo PLVVKHHBPP, nó lại càng vô nghĩa và nghịch lý.

PLVVKHHBPP là một pháp tu thiền của thời khoa học hiện đại, nó còn được mệnh danh là pháp môn Đời Đạo Song Tu. Vì thế, nếu tu theo pháp này mà xa lánh đời, tránh né cuộc sống bình thường là coi như hành giả đã bỏ mất một vế của bài toán, như vậy là đã sai lệch và khiếm khuyết. Đối với Thiền Pháp Vô Vi này, Thầy Tổ dạy người tu phải dẫn thân trong mọi hoàn cảnh của cuộc đời, cũng vẫn làm ăn, sinh sống như mọi người, và chỉ yêu cầu một điều là hằng đêm siêng năng thực hành công phu tu tập cho đều đặn, tinh tấn và thấy được cái sai của mình để sửa (*đây là hình thức tu của người cư sĩ tại gia*). Luôn tâm niệm lấy sự khó khăn, thử thách của cuộc đời làm đà tiến thủ để thăng hoa. Thầy Tám vẫn thường dạy : “Có cảnh mới thấy lòng; Có thông mới tự đạt”. Nhờ có cảnh khó, cảnh khổ, cảnh trái ý phật lòng, cảnh đau thương mất mát mà hành giả mới có cơ hội thấy được tâm mình đã thực sự thanh tịnh hay chưa.

*Đời có Đạo, Đời được cải tiến,
Đạo có Đời, Đạo mới thăng hoa;
Đạo Đời nếu bị chia xa,
Làm sao thấu triệt chánh tà, giả chơn?!*

Từ khi ngộ Pháp Lý Vô Vi và tu tập, học hỏi tới nay, tôi chưa ba giờ nghe Thầy Tám nói đến hai từ

“quy ắ n”. Thầy chỉ kêu gọi mọi người hãy dừng mãnh siêng năng tinh tấn công phu và dẫn thân, đối diện với mọi thử thách cam go, gian khổ của cuộc đời, nhưng không phải để đắm mê, si luyến mà để thấy được sự yếu hèn, kém cỏi và ngu muội của chính mình; đồng thời ý thức lo tu bổ, cải sửa cho thân tâm mình mỗi ngày được thêm tốt đẹp hơn, hoàn hảo hơn, thánh thiện hơn... Vì thế, Thầy hay nhắc đi nhắc lại : “Hoàn cảnh là ân sư; Kẻ khạo ta là thầy ta!”

Hơn nữa, sự thanh nhẹ và quân bình thực sự chỉ có nơi tâm của mọi người, chứ không có nơi ngoại cảnh trần đời. Khi hiểu được điều này, thì chúng ta cần gì phải lánh xa đời. Cảnh thật ở ngay tự tâm; cảnh xấu hay tốt, cảnh vui hay buồn, cảnh sướng hay khổ, cảnh thanh tịnh hay động loạn đều do tâm của chúng ta mà ra cả. Vậy thì, thay vì lo tránh né ngoại cảnh, chúng ta cần phải lo chuyển hóa tâm mình, thanh lọc nó sao cho từ ô trược, nặng nề trở nên thanh nhẹ, thiện lành. Đó mới chính là hành trình căn bản của PLVVKHHBPP, một pháp môn phương tiện thực tiễn và chân chánh, đã và đang dẫn dắt tất cả mọi tâm linh khao khát tìm về nguồn cội.

Tóm lại, theo thiên ý của tôi, đối với PLVVKHHBPP không có vấn đề quy ắ n, chỉ có dẫn thân học hỏi khắp mọi nơi, mọi giới và chỉ có “hòa tan trong khổ” người tu Thiền Vô Vi mới có hy vọng “sớm thức tâm” tìm về sự Thanh nhẹ của Phần Hồn, sự Quân bình của Nội thức, và sự Thánh thiện của Tâm Linh.

Trên đây là những suy nghĩ theo hiểu biết thô thiển của riêng tôi, nếu có gì sai sót, kính mong chư Huynh Đệ góp ý thêm để tôi được học hỏi và chúng ta cùng nhau xây dựng tiến. Xin chân thành cảm ơn.

Kính bái,
Mai Văn Chát

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

CM, ngày 26/12/97

Ông Tám thương kính,

Đã lâu con không có dịp viết thư cho ông Tám. Nhân dịp có ông bà B Đ P về VN, con có những thắc mắc và muốn được tâm sự với ông Tám trường hợp riêng của con.

Bản chất của con đau yếu từ nhỏ nên gặp pháp môn thiền này, con chỉ muốn tập cho có sức khỏe mà thôi. Từ khi ông Tám rời khỏi VN, con vẫn theo pháp hành, nhưng càng thờ PL nằm xong, con cảm thấy người lạnh toát và cơ thể rất nhạy cảm với môi trường bên ngoài, có lúc nhìn cái gì cũng thấy người chơi vơi như ở đâu đâu, mắt thì hoa cả lên, không tập trung được, cho nên con cảm thấy sợ và ngưng hành pháp từ đây. Nói chung con không có ý muốn tu hành như phần đông những bạn đạo khác có ý muốn tiến tới những gì cao thượng về tâm linh. Vì cơ thể yếu đuối nên con chỉ muốn cố gắng và ước ao được sống như những người khác. Vậy mà ngay cả ước mơ tâm thường đơn giản ấy con cũng khó thực hiện được.

Ông Tám nhớ cách đây 10 năm con cũng có hỏi ông Tám về khối u trong bụng của con, con đã đi siêu âm nhiều lần và được xác nhận là không hề có khối u nào, nhưng mà lấy tay sờ vào vẫn thấy một khối u cứng ngắc. Nó giật và trôi vận ruột con như con rắn. Lần ấy chị Bé có trả lời cho con là ông Tám nói do bộ tiêu hóa, mà chỉ cần thanh lọc là đủ. Con đã thanh lọc 2 lần 35 ngày không kể những lần 14 ngày và 7 ngày..., chỉ uống nước chanh đường, mà bệnh con vẫn không khỏi. Nhiều khi con rất muốn hành pháp để trợ cho cơ thể, nhưng bị hành quá, người mệt mệ ỉu rũ, thần khí tiêu hao con cũng không ngồi thiền được.

Mới đây có người chỉ con lại ông thầy chữa bệnh, chỉ cho con cái phép để mang trong người.

Nếu con mang trong người, thì cơ thể khỏe mạnh, khá lên thấy rõ. Nhưng nếu con không đeo trong người thì bị hành bệnh. Con cảm thấy sức khỏe đôi chút. Con cố gắng hành pháp lại khoảng 3 tháng nay, vì con cũng biết chuyện gì cũng phải tự lực cánh sinh, vẫn tốt hơn là nhờ tha lực. Con còn mấy điều gút mắc mà con vẫn chưa đáp được :

- Gia đình con theo đạo Thiên Chúa và con hành thiền như vậy thì theo người ta nói, người làm tội 2 chủ như vậy phần đời sẽ không được êm xuôi, không được như ý. Cho con biết ý kiến của ông Tám ra sao ?

- Cơ thể con yếu như vậy thì có thể có phần thiêng liêng nào tá vào khiến con bị khối u không thực như thế, và làm trở ngại cho việc lập gia đình của con hay không, vì nhiều lần định lập gia đình đều bị thất bại.

- Hồi ông Tám còn ở VN, ông Tám có nói với con "Chùng nào tới phiên mày lấy chồng, đem chồng đến trình diện tao coi". Ý của ông Tám là sao ? Con có thể lập gia đình cuộc sống, có cuộc sống an cư, cuộc đời con sống cũng có ý nghĩa hơn.

Ông Tám thương kính, con biết ông Tám chỉ lo cho sự tiến hóa tâm linh của nhân loại. Ông Tám chỉ cho người ta tu thôi, nhưng con không hề có tham vọng ấy, dù con vẫn biết đường lối đó tốt đẹp. Nhưng con tự cảm nhận con không có khả năng đi cho trọn vẹn được, vì nó đòi hỏi quá nhiều cố gắng, quá nhiều hy sinh, mà con thấy con không thể chịu đựng được. Con cũng biết là do căn nghiệp của con sâu nặng. Sống một mình bơ vơ không nơi nương tựa, không gia đình là cả một sự kinh khủng đối với con. Nay con viết thư này mong ông Tám thương giúp đỡ con được lòng như sở nguyện.

Con, NT

THƯ HỎI ÂM CỦA THẦY TÁM

Atlantic city, ngày 12/7/98

NT,

Ông Tám vui nhận được thư con đề ngày 26/12/97 được biết con đang mang nghiệp thân, bệnh hoạn yếu ớt và không lối thoát. Con muốn có sức khỏe mà không chịu hành đúng pháp. Sự hiện diện của con bao gồm nhiều yếu tố hình thành. Cần sự khai triển hòa hợp với nguyên khí của Trời Đất nhiên hậu mới đạt được sức khỏe. Cuộc sống có tâm linh thì mới có sự sáng suốt. Con muốn có cuộc sống bình thường chung vui như mọi người thì con phải tự hiểu chính con đã từ đâu đến đây và sẽ về đâu.

Người đi trước đã tìm được một pháp tự cứu bằng cách tận dụng nguyên khí của Trời Đất hành triển, tâm thân ổn định. Cần thành tâm niệm Phật theo băng giảng của ông Tám thì mới khai mở được Đại Trí. Nếu không chịu niệm Phật tự khôi phục chấn động siêu nhiên trong nội thức và khai mở huyền bí trong nội tâm, thì chiều sâu của nội tâm không có, thì khối thần kinh sẽ không được quân bình.

Mỗi buổi sáng thức dậy con nhớ uống 1 ly nước chanh, rắc một chút tiêu và một chút muối trước khi ăn sáng, sẽ giúp cho bộ tiêu hóa của con càng ngày càng tốt hơn. Chồng con là duyên và nợ, còn tu hành về PLVVKHHBPP là tự cứu hòa hợp với nguyên khí mà tu. Con là đạo Thiên Chúa, chỉ có xây dựng niềm tin mà thôi. Còn tu về

PLVVKHHBPP là tự khai thác tâm lẫn thân, hòa hợp với càn khôn vũ trụ mà tiến hóa. Hồn sẽ ý thức được nghiệp lực từ nhiều kiếp ẩn tàng trong khối óc thần kinh mà tự tu tự giải, tự khai triển trực giác của chính mình, hướng về thanh tịnh mà tu, từ đó gây dựng niềm tin rất vững vàng sớm gần Chúa hơn. Càng tu thiền càng hoang càng sẽ thấy rõ sự bảo bọc của Chúa, lúc nào cũng xây dựng cho tâm linh tiến hóa, thực hiện tình thương và đạo đức quý yêu muôn loài vạn vật, như tình của Đấng Toàn Năng đã và đang ân ban. Con tu cho chính con và ảnh hưởng nhiều người kế tiếp, đó là nhiệm vụ thiêng liêng cao cả, tức là làm đại sự chứ không phải là tiểu sự. Phần hồn của mọi người đến từ không giới và sẽ trở về với hai bàn tay không. Không ai có thể mang theo một vật gì khi hồn lìa khỏi xác.

Chồng chết thì vợ con khổ, cứ vậy mà tiến hóa nếu không dốc lòng tu thì phần hồn sẽ không được cứu. Hồn là chủ của thể xác, trách nhiệm đối với Trời Đất và quần sanh. Nhìn thấy nghe được và nói được đều mượn của Đấng Toàn Năng, đều là học hỏi hướng về thanh tịnh mà tu. Vô Vi chỉ có pháp niệm Phật, tự khai đại trí mà tu tiến, chứ không nuôi vọng tưởng không thành, tự khai triển trực giác của chính mình. Có chồng có con không khác gì gông cùm tại thế, ràng buộc trong sự ràng buộc, rồi cũng phải buông xuôi và ra đi. Bụng con có nhiều gas cho nên bị năng đau. Ở ngoài này có charcoal là loại thuốc than có thể giúp giải bớt gas.

Quý thương,
Luong Sĩ Hằng

CHA YÊU

Cha yêu nếm mật nằm gai
Cùng chung sanh chúng tiến hoài không ngưng
Suôi tình reo chảy không ngừng
Độ tha tiến hóa từ từng phút giây
Xa xưa cho đến ngày nay
Luật đà sắp đặt dịp may vẫn còn
Tình thương sống động nỉ non
An hòa thành đạt lòng con vui mừng
Hai hàng nước mắt rưng rưng
Hy sinh người đã dạy từng phút giây
Thực hành cho đến la rầy
Muốn con sớm đạt tận ngày vinh quang
Đệ huynh tử muội luận bàn
Noi theo hạnh quý khai màn đạo tâm
Tình Trời quả thật uyên thâm
Cần khôn quy một chẳng lầm chẳng sai
Sửa mình mền cảm thực tài
Trong không mà có tiến hoài không ngưng
Cộng đồng chẳng phải người dưng
Cùng chung Cha Mẹ cùng ưng luật Trời
Thành tâm tiến hóa hợp thời
Vận hành sáng suốt lập đời Thượng Ngươn
Cha yêu chẳng có giận hờn
Bình tâm hành pháp rõ ơn Cha Trời.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*

Hồi Hai Mươi Bảy (tiếp theo)

VIỆN SÁM HỐI NAM THIÊN TU THÊM CÔNG ĐỨC

VIỆN THANH THIẾU NIÊN THUẬT RÕ NHÂN QUẢ

...

Tế Phạt: Đã tới viện Sám Hối Nam Thiên, trò ngoan hãy xuống đài sen.

Thái Sinh: Chốn này phong cảnh tuyệt đẹp, chim tiên, cây tiên đầy vườn, mây lành bay lượn khắp chốn kì hoa dị thảo mọc đầy, tất cả đã tạo thành cảnh tượng thanh bình an lạc, cực kì đẹp dễ.

Tế Phạt: Trò ngoan, con chớ tham lam quyền uyển cảnh này, bởi vì phong cảnh nơi đây tuy đẹp song không đẹp bằng cảnh con đắc quả vị tương lai.

Thái Sinh: Thưa, trò ngu chẳng dám mong cầu nhiều, con cũng không thể tưởng tượng được là cảnh sắc Nam Thiên lại có thể đẹp dễ tới mức này, những người tu đạo hiện tại quả là có phước, chỉ mất mấy chục năm tu hành mà đổi được cả hàng vạn, hàng ngàn năm phúc báo tại cõi trời thì quả là xứng đáng lắm.

Tế Phạt: Đúng vậy, thôi tạm ngưng cuộc đàm thoại, Thần Thánh trong viện đang đi tới đây để tiếp đón thầy trò ta, mình hãy theo quý vị đó vào trong viện.

Thái Sinh: Thưa vâng.

(Tế Phạt và Thái Sinh được mấy vị thần đón vào trong viện Sám Hối, Thái Sinh thấy các vị tu sĩ, người nào người nấy khí lành sung mãn, không lộ chút tà khí, Thái Sinh cảm thấy rất vui mừng, tâm hồn muôn phần khoan khoái, lúc này viện trưởng đang hàn huyên cùng Tế Phạt).

Viện Trưởng: Tế Phạt hạ cố tới đây, không rõ gió nào thổi tới, quả là khách quý hiếm có... Còn thưa vị người phạm tháp tùng Tế Phạt này là ai?

Tế Phạt: Ha ha, bữa nay tôi hướng dẫn người trần gian này tới thăm quý viện là cốt để viết sách Nhân Gian Du Ký.

Viện Trưởng: À thì ra nguyên nhân là như vậy, và thưa có phải vị này chính là thiên bút của Thánh Hiền Đường phải không?

Tế Phạt: Chính phải.

Viện Trưởng: Xin mời hai vị vào phòng khách tiết của viện để nghỉ ngơi.

Thái Sinh: Đa tạ sự tiếp đãi nồng hậu của Viện Trưởng, thưa không dám làm phiền.

Tế Phạt: A, tôi thiết nghĩ thời giờ eo hẹp, nên xin viện trưởng cho mời vài vị tu sĩ của quý viện ra đây để Thái Sinh được dịp may, trước kết mối đạo duyên, sau được rõ về kinh nghiệm lúc còn tại thế của mấy vị đó.

Viện Trưởng: Thưa được, tôi sẽ truyền lệnh cho thuộc cấp lo liệu việc này ngay.

(Viện Trưởng vừa ra lệnh xong, thấy có ngay ba vị tu sĩ từ trong đi ra gặp Tế Phạt).

Thái Sinh: Thưa, chào mừng Đại Đức, kính xin Đại Đức cho biết sơ qua về hạnh tu đạt được quả vị Nam Thiên của Đại Đức.

Đại Đức: Thưa được, hiện thời là lúc cuối mùa của việc phổ truyền đạo lớn xuống cõi nhân gian do đó tôi được may mắn có người hướng

dẫn tu đại đạo, nên ngày nay tôi mới có thể lên cõi trời này tu tiến tiếp.

Thái Sinh: Thừa không rõ lúc còn tại thế Đại Đức đã tu theo pháp môn nào?

Đại Đức: Tôi lúc sống vì nghiệp quá nặng, có một lần thân thể bị yếu đau, thuốc thang chẳng khỏi, đang khi khốn đốn không biết giải quyết cách nào, thì may mắn gặp bạn quý tới nói cho tôi hay rằng đó là bệnh nhân của nghiệp báo, song tôi vẫn bán tín bán nghi. Mãi về sau, một bữa tình cờ gặp được duyên may, tôi tới tham dự đàn cơ ở Thiện Đức Đường Sơn Đông để rồi sau đó đầu cửa Thánh tu Thánh Đạo, thân thể dần dần khỏe mạnh, song vì trách nhiệm gia đình còn quá nặng, do đó tôi không thể một

sớm một chiều hiến dâng tất cả cho Thánh giáo, nên tôi phải kiên trì đời đạo song tu và chăm lo công quả tại Thánh Đường ròng rã suốt mười năm trời. Tới lúc lìa khỏi dương gian may nhờ ân chủ Thiện Đức Đường đề bạt, tôi được tới viện sám hối để tiếp tục tu tiến, nghiên cứu y lý cùng đạo pháp để sau này khi trở lại trần gian nhậm chức thân tôi sẽ đem ra sử dụng để cứu nhân độ thế.

Thái Sinh: Cho nên có câu nói: “Trời không phụ người”. Lúc còn tại thế Đại Đức đã lo công phu công quả tại Thánh Đường ròng rã suốt mười năm thì công đức quả là siêu việt, xin chúc mừng Đại Đức.

(còn tiếp)

